

Eternity's Great Gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, Restoration

By Elder Gerrit W. Gong
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Sonsuzluğun Büyük Armağanları: İsa Mesih'in Kefareti, Diriliş, İade Edilişi

Yaşlı Gerrit W. Gong
Oniki Havariler Kurulu

April 2025 general conference

We find in Easter in Jesus Christ peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever.

Years ago, our early-morning gospel class memorized Bible verses. Naturally I was drawn to short passages. This included John 11:35—the shortest verse in scripture, only two words—“Jesus wept.”

For me now, that Jesus weeps in sorrow and joy testifies of the miraculous reality: the divine Son of God came into physical mortality and learned according to the flesh how always to be with and bless us.

When we cry out in grief or joy, Jesus Christ understands perfectly. He can be present in the moments when we most need eternity's great gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, restoration.

Mary and Martha weep for their brother Lazarus, who has died. Moved with compassion, Jesus weeps. He raises Lazarus to life.

Jesus beholds Jerusalem on the eve of the Passover. He weeps, unable to gather His people as a hen would her chicks. Today His Atonement gives us hope when we sorrow for what could have been.

The Lord of the vineyard weeps as He asks His servants, which could include us as ministering brothers and sisters, “What could I have done more for my vineyard?”

Mary stands bereft at the sepulchre. Jesus gently asks, “Why weepest thou?” He knows “weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning.” Resurrection brings dawn for all.

Diriliş Bayramı'nda her birimizin dönüşümü ve ait olmayı- kalıcı olarak gerçek ve sevinçle dolu olanı, mutlu ve sonsuza dek olanı buluruz.

Yıllar önce, sabahın erken saatlerinde sevinç verici haber sınıfımızda Kutsal Kitap'tan bazı ayetleri ezberliyorduk. Doğal olarak kısa metinler ilgimi çekiyordu. Buna, Yuhanna 11:35 ayeti de dahildir. Bu ayet kutsal yazılardaki en kısa ayettir ve sadece iki kelimeden oluşur: “İsa ağladı.”

Şimdi benim için, İsa'nın üzüntü ve sevinç içinde ağlaması şu mucizevi gerçeğe tanıklık eder: Tanrı'nın ilahi Oğlu fiziksel olarak ölümlü hayata geldi ve bedene göre her zaman bizimle nasıl birlikte olacağını ve bizi nasıl kutsayacağını öğrendi.

Keder veya sevinç içinde haykırdığımızda, İsa Mesih bizi mükemmel bir şekilde anlar. O sonsuzluğun şu büyük armağanlarına en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda yanımızda olabilir: İsa Mesih'in Kefareti, Diriliş ve İade Ediliş.

Meryem ve Marta, ölmüş olan kardeşleri Lazar için ağlamaktadır. Merhametle duygulanan İsa da ağlar. Lazar'ı diriltir.

İsa, Fısıh Bayramı'nın arifesinde Yeruşalim'e doğru bakar. Halkını bir tavuğun civcivlerini topladığı gibi toplayamadığı için ağlar. Bugün O'nun Kefareti, olabilecekler için üzüntü duyduğumuzda bize umut verir.

Bağın sahibi ağlayarak hizmetkarlarına, ki buna koruyucu kardeşler olarak bizler de dahil olabiliriz, “Bağım için daha ne yapabilirdim ki?” diye sorar.

Meryem mezarın başında matemli bir şekilde durmaktadır. İsa nazikçe sorar, “Kadın, niçin ağlıyorsun?” İsa “[gözyaşlarının] belki bir gece [akacağını], ama sabahla sevincin [doğacağını]”

In Book of Mormon lands, as the faithful multitude arises to Him, Jesus's joy is full. He weeps.

"And he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

"And when he had done this he wept again."

This is Easter in Jesus Christ: He answers the longings of our hearts and the questions of our souls. He wipes away our tears, except our tears of joy.

When our tears flow, we sometimes apologize, embarrassed. But knowing that Jesus Christ understands life's pains and joys can give us strength beyond our own as we navigate bitter and sweet.

In South America, a father sobs. A sparkle in his life, his young daughter, has died. "I would give anything to see her again," he cries in my arms. I cry too.

At the Puebla Mexico Temple dedication, tears of happiness wet the face of a dear sister. Her features radiate faith and sacrifice. She says, "Todos mis hijos están aquí en el templo hoy" — "All my children are here in the temple today." Generations gathered in the house of the Lord bring tears of joy and gratitude.

In cruel civil war, families and neighbors did unspeakable things to each other. Bitter tears are slowly giving way to hope. Her voice trembling, a woman in a small village says, "Neighbor, before I go to my grave, I want you to know where to find your missing family members."

A radiant bride and handsome groom are being sealed in the house of the Lord. She is 70 years old, as is he. A beautiful bride, she has worthily waited for this day. She shyly swishes her bridal dress this way, then that way. We shed joyful tears. God's promises are fulfilled. His covenants bring blessings.

While home teaching a widowed sister, a young Boyd K. Packer learned a tender lesson. Following a disagreement with her husband, the sister had called out a final hurtful remark. An unexpected accident took her husband's life that day. "For fifty years," the widow sobbed, "I've lived in hell knowing that the last words he heard from my lips were that biting, spiteful remark."

bilmektedir. Diriliş herkes için şafağı getirir.

Mormon Kitabı topraklarında, imanlı insanlardan oluşan bir kalabalık İsa'ya doğru ayağa kalkarken, O'nun sevinci tamdır. O ağlar.

"Ve onların küçük çocuklarını birer birer aldı, onları kutsadı ve Baba'ya onlar için dua etti.

"Ve bunu yaptıktan sonra yine ağladı."

İsa Mesih'in sayesinde gelen Paskalya budur: O, yüreklerimizin özlemlerine ve ruhlarımızın sorularına cevap verir. O, gözyaşlarımızı siler, sevinç gözyaşlarımız hariç.

Gözyaşlarımız aktığında bazen özür dileriz, utanırız. Ancak İsa Mesih'in hayatın acılarını ve sevinçlerini anladığını bilmek, acı ve tatlı yollar da ilerlerken bize kendigücümüzün ötesinde bir güç verebilir.

Güney Amerika'da bir baba hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktadır. Hayatının ışıltısı, küçük kızı ölmüştür. "Onu tekrar görmek için her şeyimi verirdim" diyerek kollarında ağlıyordu. Ben de ağladım.

Puebla Meksika Tapınağı'nın adama töreninde, sevgili bir kız kardeşimizin yüzünü mutluluk gözyaşları ıslatıyordu. Yüz hatları inanç ve fedakarlık ışığını saçmaktaydı. O şöyle dedi, "Todos mis hijos están aquí en el templo hoy" — "Bütün çocuklarım bugün burada, tapınaktalar." Rab bin evinde bir araya toplanan nesiller, sevinç ve şükran gözyaşları dökerler.

Acımasız bir iç savaşta aileler ve komşular birbirlerine tarif edilemez davranışlarda bulundular. Acı dolu gözyaşları yerini yavaş yavaş umuda bırakmaya başlamıştı. Küçük bir köyde yaşayan bir kadın sesi titreyerek, "Komşum, ölüp mezarıma gömülmeden önce kayıp aile fertlerini nerede bulacağını bilmeni istiyorum" dedi.

Nur saçan bir gelin ve yakışıklı bir damat Rab bin evinde mühürlendiler. Kadın 70 yaşında, adam da öyleydi. Güzel bir gelindi; o bu günü layıkıyla beklemişti. Gelinliğini utangaç bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyordu. Sevinç gözyaşları döktük. Tanrı'nın vaatleri yerine geldi. O'nun antlaşmaları bereket getirir.

Genç yaşta Boyd K. Packer, dul bir kızkardeşe ev öğretmenliği yaparken şefkatli bir ders öğrendi. Kocasıyla yaşadığı bir anlaşmazlığın ardından, bu kızkardeş son kez kırıcı bir söz söylemişti. O gün beklenmedik bir kaza kocasının hayatını aldı. "Elli yıldır" diyerek hıçkırığa hıçkırığa ağladı dul kadın, "kocamın dudaklarımdan duyduğum bu son sözlerin o can yakıcı, kin dolu sözler

Easter in Jesus Christ helps us mend, reconcile, make right our relationships, on both sides of the veil. Jesus can heal grief; He can enable forgiveness. He can free us and others from things we or they have said or done that otherwise bind us captive.

Easter in Jesus Christ lets us feel God's approbation. This world tells us we are too tall, too short, too wide, too narrow—not smart, pretty, or spiritual enough. Through spiritual transformation in Jesus Christ, we can escape debilitating perfectionism.

With Easter joy, we sing, "Death is conquered; man is free. Christ has won the victory." Christ's Resurrection frees us from death, from time's frailties and physicality's imperfections. Jesus Christ's Atonement also restores us spiritually. He bled from every pore, weeping blood as it were, to provide us escape from sin and separation. He reunites us, whole and holy, with each other and God. In all good things, Jesus Christ restores abundantly—not only what was but also what can be.

Jesus's life and light testify of God's love for all His children. Because God our Father loves all His children in every age and land, we find His loving invitation to come find peace and joy in Him in many traditions and cultures. Wherever, whenever, whoever we are, we share divine identity as children of the same Creator. In similar spirit, followers of Islam, Judaism, and Christianity share religious heritage in Father Abraham and covenant connection through events in ancient Egypt.

Father Abraham came to Egypt and was blessed.

Joseph, sold into servitude in Egypt, knew Pharaoh's dream meant seven years of plenty followed by seven years of famine. Joseph saved his family and his people. Joseph wept when he saw God's larger plan, where all things work together for good for those who keep their covenants.

Moses, raised in Egypt in Pharaoh's household, received and later restored the keys for the gathering of God's children.

Fulfilling prophecy, Joseph, Mary, and the

olduğunu bilerek cehennemde yaşıyorum."

İsa Mesih'in sayesinde gelen Paskalya, perdenin her iki tarafındaki ilişkilerimizi onarmamıza, uzlaştırmamıza ve düzeltmemize yardımcı olur. İsa kederi iyileştirebilir, affedilmeyi mümkün kılabilir. O bizi ve başkalarını, bizim ya da onların söylediği veya yaptığı şeylerden, aksi takdirde bizi tutsak eden şeylerden özgür bırakabilir.

İsa Mesih'in sayesinde gelen Paskalya, Tanrı'nın onayını hissetmemizi sağlar. Bu dünya bize çok uzun, çok kısa, çok geniş, çok dar olduğumuzu, yeterince akıllı, güzel veya manevi olmadığımızı söyler. İsa Mesih'teki ruhsal dönüşüm sayesinde, zayıflatıcı mükemmeliyetçilikten kurtulabiliriz.

Paskalya sevinciyle şu şarkı sözlerini söyleriz, "Ölüm yenildi, insan özgürdür. Mesih zaferi kazandı." Mesih'in Dirilişi bizi ölümden, zamanın zayıflıklarından ve fiziksel kusurlardan kurtarır. İsa Mesih'in Kefareti aynı zamanda bizi ruhsal olarak yeniden canlandırır. Günahtan ve ayrılıktan kurtulmamızı sağlamak için her gözeneğinden kan gelmiştir, sanki kan ağlamıştır. O, bizi bütün ve kutsal olarak birbirimizle ve Tanrı'yla yeniden birleştirir. Her iyi şeyde, İsa Mesih sadece geçmişte olanı değil, aynı zamanda olabilecek olanı da bol bol geri getirir.

İsa'nın hayatı ve ışığı, Tanrı'nın bütün çocuklarına olan sevgisine tanıklık eder. Tanrı Babamız, her çağda ve her ülkede yaşayan tüm çocuklarını sevdiği için, O'nda huzur ve sevinç bulmamız yönündeki sevgi dolu davetini birçok gelenek ve kültürde bulabiliriz. Nerede, ne zaman, kim olursak olalım, aynı Yaratıcı'nın çocukları olarak ilahi bir kimliği paylaşıyoruz. Benzer şekilde, İslam, Yahudilik ve Mesihçiliğin takipçileri, Atamız İbrahim'in dini mirasını ve eski Mısır'daki olaylar aracılığıyla antlaşma bağlantısını paylaşırlar.

Atamız İbrahim Mısır'a geldi ve kutsandı.

Mısır'da köle olarak satılan Yusuf, Firavun'un rüyasının yedi yıllık bolluk ve ardından yedi yıl kıtlık anlamına geldiğini biliyordu. Yusuf ailesini ve halkını kurtardı. Yusuf, Tanrı'nın daha büyük planını gördüğünde ağladı; bu planda her şey antlaşmalarına sadık kalanlar için iyiliğe doğru birlikte çalışır.

Mısır'da Firavun'un evinde büyüyen Musa, Tanrı'nın çocuklarının bir araya toplanması için anahtarları aldı ve daha sonra bunları iade etti.

Peygamberlik sözlerini yerine getiren Yusuf,

infant Christ child sought refuge in Egypt. In Cairo, a devout Muslim believer reverently says: “The Quran teaches that Joseph, Mary, and the baby Jesus found safety and sanctuary in my country. In my country, Jesus as a toddler ate our food, took His first steps, said His first words. Here in my country, we believe trees bent low to give Him and His family fruit. His being in my country blessed our people and land.”

God’s plan of moral and mortal agency allows us to learn by our own experience. Some of our greatest life lessons come from things we would never choose. In love, Jesus Christ descended below and ascended above all things. He rejoices in our divine capacities for creativity and delight, kindness without hope for reward, faith unto repentance and forgiveness. And He weeps in sorrow at the enormity of our human suffering, cruelty, unfairness—often brought by human choice—as do the heavens and the God of heaven with them.

Each Easter spring season testifies that spiritual sequence and convergence are both part of the divine pattern of atonement, resurrection, and restoration through Jesus Christ. This sacred and symbolic convergence comes not by accident or coincidence. Palm Sunday, Holy Week, and Easter celebrate Christ’s Atonement and Resurrection. As today, every April 6 we commemorate the establishment and organization of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. This Restoration is a reason we gather the first Sunday each April in general conference.

Restoration also came as the resurrected Jesus Christ, Moses, Elias, and Elijah returned priesthood keys and authority at the newly dedicated Kirtland Temple on Easter Sunday, 1836. In that setting on that day to the restored Church of Jesus Christ came God’s authority and blessings to gather His children, prepare His children to return to Him, and unite families for eternity. Restoration that day fulfilled prophecy by occurring both on Easter and Passover.

Including the Kirtland Temple, I recently visited sacred places in Ohio where the Prophet Joseph and others saw in vision God our Father and His Son, Jesus Christ. The Prophet Joseph saw what heaven is like. In heaven, Heavenly Father, through Jesus Christ, “saves all the works of

Meryem ve bebek Mesih, Mısır’a sığındı. Kahir’de dindar bir Müslüman saygıyla şöyle demektedir: “Kur’an; Yusuf, Meryem ve bebek İsa’nın ülkemde güvenli bir yer ve sığınak bulduklarını öğretir. Benim ülkemde, İsa küçük bir çocukken yemeğimizi yedi, ilk adımlarını attı, ilk sözlerini söyledi. Burada, benim ülkemde, ağaçların O’na ve ailesine meyve vermek için eğildiğine inanıyoruz. O’nun ülkemde olması halkımızı ve topraklarımızı kutsadı.”

Tanrı’nın ahlaki ve ölümlü hayattaki irade planı, kendi tecrübelerimizle öğrenmemize izin verir. En büyük hayat derslerimizden bazıları asla seçemeyeceğimiz şeylerden gelir. İsa Mesih, sevgiyle her şeyden daha aşağıya indi ve her şeyin üzerine çıktı. O, yaratıcılık ve neşe konusundaki ilahi kapasitelerimizden, karşılık beklemeksizin gösterilen nezaketten, tövbe ve bağışlamaya götüren imandan sevinç duyar. Ve O, tıpkı göklerin ve onlarla birlikte göklerin Tanrısı gibi, insani acılarımızın, zulmün, çoğu zaman insan seçiminin getirdiği adaletsizliğin büyüklüğünden dolayı üzüntü içinde ağlar.

Bahar aylarındaki her Paskalya zamanı, ruhsal sıralama ve yakınlaşma, her ikisi de İsa Mesih’in aracılığıyla kefareti, diriliş ve iade edilmiş ilahi düzeninin bir parçası olduğuna tanıklık eder. Bu kutsal ve sembolik yakınlaşma tesadüf veya kaza eseri gerçekleşmez. Palmiye Pazarı, Kutsal Hafta ve Paskalya, Mesih’in Kefaretini ve Dirilişini kutlar. Bugün olduğu gibi, her 6 Nisan’da İsa Mesih’in Son Zaman Azizler Kilisesi’nin kuruluşunu ve organize edilmesini anıyoruz. Bu İade Ediliş, her Nisan ayının ilk pazar günü genel konferansta toplanmamızın bir nedenidir.

İade ediliş aynı zamanda, dirilmiş İsa Mesih, Musa, İlyas ve İlyas’ın 1836 Paskalya Pazarı’nda yeni adanmış Kirtland Tapınağı’nda rahiplik anahtarlarını ve yetkisini iade etmesiyle gerçekleşti. O gün, o ortamda, İsa Mesih’in iade edilmiş Kilisesi’ne, Tanrı’nın çocuklarını bir araya toplama, O’nun çocuklarını O’na dönmeye hazırlama ve aileleri sonsuza dek birleştirme yetkisi ve bereketleri geldi. O günkü İade Ediliş, hem Paskalya’da hem de Fısıh Bayramı’nda gerçekleşerek peygamberliği yerine getirdi.

Kirtland Tapınağı da dahil olmak üzere, kısa bir süre önce Ohio’da, Peygamber Joseph ve diğer kişilerin Tanrı Babamız ve Oğlu İsa Mesih’i bir görüşmede gördükleri kutsal yerleri ziyaret ettim. Peygamber Joseph, cennetin nasıl bir yer olduğunu gördü. Cennetteki Baba cennette, İsa Me-

his hands”in a kingdom of glory. The only exceptions are those who willfully “deny the Son after the Father has revealed him.”

As His mortal ministry began, Jesus declared His mission to bless us each with all we are willing to receive—in every time, every land, every circumstance. After fasting 40 days, Jesus went into the synagogue and read, “The Spirit of the Lord is upon me, because he hath anointed me to preach the gospel to the poor; he hath sent me to heal the brokenhearted, to preach deliverance to the captives, and recovering of sight to the blind, to set at liberty them that are bruised.”

Poor, brokenhearted, captive, blind, bruised—that’s each of us.

The book of Isaiah continues the Messianic promise of hope, deliverance, assurance: “Appoint unto them that mourn in Zion, ... give unto them beauty for ashes, the oil of joy for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness.”

Thus, we cry out, “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God; for he hath clothed me with the garments of salvation, he hath covered me with the robe of righteousness.”

Each Easter season, we celebrate, as a symbolic whole, eternity’s great gifts through Jesus Christ: His Atonement; His (and the promise of our) literal Resurrection; Restoration of His latter-day Church with priesthood keys and authority to bless all God’s children. We rejoice in the garments of salvation and the robe of righteousness. We shout, “Hosanna to God and the Lamb!”

“For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life.”

May we each find in Jesus Christ atonement, resurrection, and restoration—peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever, I pray in His holy name, Jesus Christ, amen.

sih’in aracılığıyla, yüceliğe ait bir krallıkta “kendi ellerinin eserlerinin hepsini kurtarır.” Bunun tek istisnası, “Baba Oğlu’nu gösterdikten sonra, O’nu [kasıtlı olarak] inkar eden” kişilerdir.

İsa, ölümlü hayattaki hizmeti başladığında, her zaman, her yerde, her koşulda, her birimizi kabul etmeye istekli olduğumuz her şeyle kutsama görevini ilan etti. İsa 40 gün oruç tuttuktan sonra havraya gitti ve şu sözleri okudu: “Rab’bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjdeyi iletme için meshetti; kırık yürekliyi iyileştirmek için, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak için beni gönderdi.”

Her birimiz yoksul, kalbi kırık, tutsak, kör, ezilmiş bir haldeyiz.

Yeşaya kitabı, Mesihsel umut, kurtuluş ve güvence vaadine şöyle devam eder: “Siyon’da yas tutanlara yardım sağla ... kül yerine çelenk, yas yerine sevinç yağı, çaresizlik ruhu yerine onlara övgü giysisini [ver].”

Bu nedenle şöyle haykırırız: “Rab’de büyük sevinç bulacağım, Tanrım’la yüreğim coşacak. ... Bana kurtuluş giysisini giydirdi, beni doğruluk kaftanı ile örttü.”

Her Paskalya döneminde, sembolik bir bütün olarak, İsa Mesih’in aracılığıyla sonsuzluğun büyük armağanlarını, O’nun Kefaretini, O’nun (ve bizim) gerçek Diriliş vaadini, O’nun son zaman Kilisesi’nin rahiplik anahtarlarıyla ve Tanrı’nın tüm çocuklarını kutsayacak yetkiyle İade Edilişi’ni kutlarız. Kurtuluş giysileri ve doğruluk kaftanı için seviniriz. “Tanrı’ya ve Kuzu’ya Hozana!” diye haykırırız.

“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbirisi mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.”

Her birimizin İsa Mesih’te kefareti, dirilişi ve iade edilişi -huzuru, dönüşümü ve ait olmayı- kâlici olarak gerçek ve sevinçle dolu olanı, mutlu ve sonsuza dek olanı bulmamızı diliyorum, O’nun kutsal adı, İsa Mesih’in adıyla dua ediyorum, amin.